

מות המלכה

גברת. פרדי אהבה את רוב אהבה עזה, רצתה להשביע את רצונו, להיות כמוהו. היא גם ויתרה על אמהות בגללו, ומתוך דבריה הסותרים נמשך השנים אי-אפשר לדעת אם ויתרה מרצון או מאונס.

האהבה הגדולה של פרדי לבעלה לא הפריעה לו לעזוב אותה לטובת אשה רומניה, שאהב בנעוריו. רוב עוב את הבית ונסע בעיקבות אהובתו לארץ צות-הברית. מי שהכירו את פרדי מקי רוב, שנמנו על ידידיה הקרובים, אומרים שזה בריוק המקום שבו הפכה פרדי לאלכוהוליסטית אמיתית.

אחרי ארבע שנים חזר אליה רוב, ופרדי קיבלה אותו בזרועות פתוחות ובחיוך של ניצחון שוב ראו אותם בכל מקום, מחזיקים כוסיות ביד, מחייכים ונראים מאושרים. ואז חלה רוב בסרטן הגרון, ואשתו הפכה בן-לילה ממארחת מושלמת לאמא, אחות רחמניה, מטפלת. היא ישבה לידו ימים ולילות, טיפ-

ועל כן מישהו שרף את המקום. המקום השלישי היה כפינת פרישמן ורחוב הירקון. זה היה הפאב הראשון בישראל, ואז עוד היה צריך להסביר לאנשים מה זה פאב. משנה מקום לא שינה מול. אנשים התרגלו לכוא לפרדי בערב. נכנסו, שתו כוסית, אמרו "הי, ווטס ניו?", טפחו על תחת צעיר, נישקו לחי יפה. אם מצאו בעלי-שיחה מעניין, ישבו. אם לא מצאו, אמרו "בייבי" לפרדי, והסתלקו הביתה עד הלילה הבא. פה ושם היתה פרדי נעלמת לערב שלם. בערבים אחרים היה רוב נעלם. בראיון להעולם הזה אמרה פרדי שככה הכי טוב להם. רומאן קטן פה ושם עד שה להם שימחה ושומר על האהבה שיש להם. מי שהאמין האמין. מי שלא האמין לא האמין.

אחרי שנים הסתבר שאחת ממי שלא האמינו היתה פרדי בעצמה. כל התעסקות שלה עם גבר היתה פעולת-זנב מול קטנה להתעסקות של רוב עם איזו

החיים, האיזון המדויק בין כאילו רצינות-מכובדת לבין השטתות ילדרי תית. ידעה בריוק אל מי לגשת, מה להגיד לו. הרגישה, באיזה חוש מיוחד, למי מתחשק להיות לכה, למי מתחשק לפטפט, מי רוצה לרקוד ועם מי, ומי רוצה לרכל ונגד מי.

המקום התמלא מיד. כולם היו שם. כולם, זאת אומרת, מי שפרדריקה החי שיבה. לא פועלים קשיי-יום, לא איני טלקטואלים חמורייסבר. פרדריקה אהבה אנשים שאוהבים חיים. אלה שלא מתנגדים לעולם לאיזה טיפה מרה, לפלירטוט קל, כאלה שכבר היו בחוץ-לארץ וראו עולם. כאלה שירעו כמה מילים באנגלית כדי לשבץ אותן בתוך המישפטים בעברית.

היו שם קציני-צבא ואנשי-בוהמה, והרבה עיתונאים וכתבים ורים ואמנים וריפולומטים, ואפילו פוליטיקאים, שאז היו צעירים. היתה שם אטמוספירה ולא אווירה, שתו דרינק ולא כוסית. הכל היה בסטייל, בפארטיס של פרדריקה, ואנשים עשו פלירטיס.

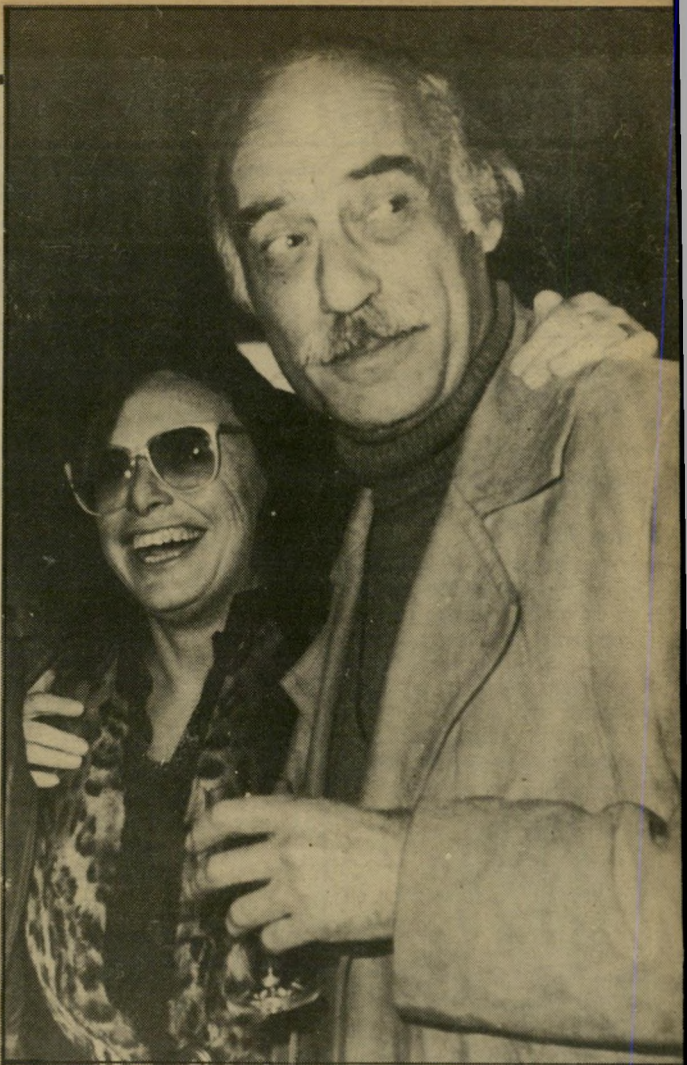
את כל המילים הלועזיות הללו, ומה שמסתתר מאחוריהן, ייבאה פרדי, ופיו רה ביד רחבה בין באי-המועדון שלה. פרדי רובו היו גם הראשונים שדברו על "אופן מריאג" (נישואין פתוחים) וגם קיימו אותם.

לא שלא היו עד אז נגידות, פה ושם. אבל עד שפרדי עשתה מזה סטייל, הסתירו אותן הטב. היתה אווירה חופשית מאוד, מתח מיני, אבל תמיד רק עד גבול הוולג'ריות. השתדלו לא לעבור את הגבול בפרהסיה, כי כך חשבה פרדי שצריך להיות כמועדונים עם סטייל מהסוג שלה.

אהבות קטנות

כ בר אז אמרו חברים קרובים של בני-הזוג שהשימחה והצהלה מסתירים איזה כדירות. אבל לאף אחד לא התחשק להתעסק בפסיכולוגיה, וכולם רצו רק להשתעשע, לשתות, לרקוד וקצת להתמזמז.

אחרי שנסגר המועדון הראשון, עבד רו לשני, כפינת הירקון ויוריי-הסירה, ויחד איתם עברו כל הקבועים. המועדון השני נשף, יש אומרים שהסגלים לא רצו לשלם "פרוטקטן".

דוב ופרדריקה סגל מארחת מושלמת, אחות רחמניה. מפפלת

את מקומה ללבן, באחא עברו לייצור בגדים לא רק בצבע האקי וכחול. פרוכניצה קטנה כמיורח התיכון. פרדריקה סגל ובעלה רוב לא אהבו את האווירה הישראלית הזאת. פרדריקה רצתה להיות מלכה, ולא חלוצה. כשביל מלכה צריכים להקים ממלכה, וזה התאים לה. הממלכה הראשונה קמה ברחוב בני-היהודה. במרץ תף.

פרדריקה ובעלה, שניהם ארכיטקטים, ריהטו את המקום. טעם של חוץ-לארץ, רהיטים רכים בקטיפה בצבע בורדו. קנדלאברות דמויות-קריסטלים. בר עם המון בקבוקי-אלכוהול. הרבה יותר ממה שהישראלי היה רגיל. רחי כל אלה רוב סגל, ובעיקר פרדריקה, שכולם קראו לה פרדי. שמלות מרהיבות מות תמיד. רגל חשופה פה וכתף חשוף פה שם. פיאות נוכרות, המתחלפות חרשות לבקרים. מה שהיה קבוע היה החיוך, שימחת-

ר יום השני נקברה פרדריקה סגל בארמת חולון. יחד איתה נקברה חתיכת היסטוריה של מדינת-ישראל. יותר נכון: היסטוריה תל-אביבית, שא-הריכך יצאה מגבולות העיר ושנתת את חייה-הילה של הארץ. יש אומרים שעד פרדריקה סגל הייתה תל-אביב עיירה. אנשים עברו ביום, ובערב הלכו לראות סרט. המבלים הגדולים הלכו גם לשתות קפה בבית-קפה אחרי הסרט.

הכל היה בסטייל

פ ה ישרם היו מסיבות פרטיות. מי שחזר מחוץ לארץ — ואז לא רבים נסעו ולא רבים חזרו — הביא בקבוקי-ויסקי ואסף את כל החברה. על הרולצ'ה ויטה הם שמעו מהסרטים האיטלקיים. בתחילת שנות ה-60 אפשר היה עוד להרגיש את שאריות הקוקואים והסראפנים, הלכניה פינתה

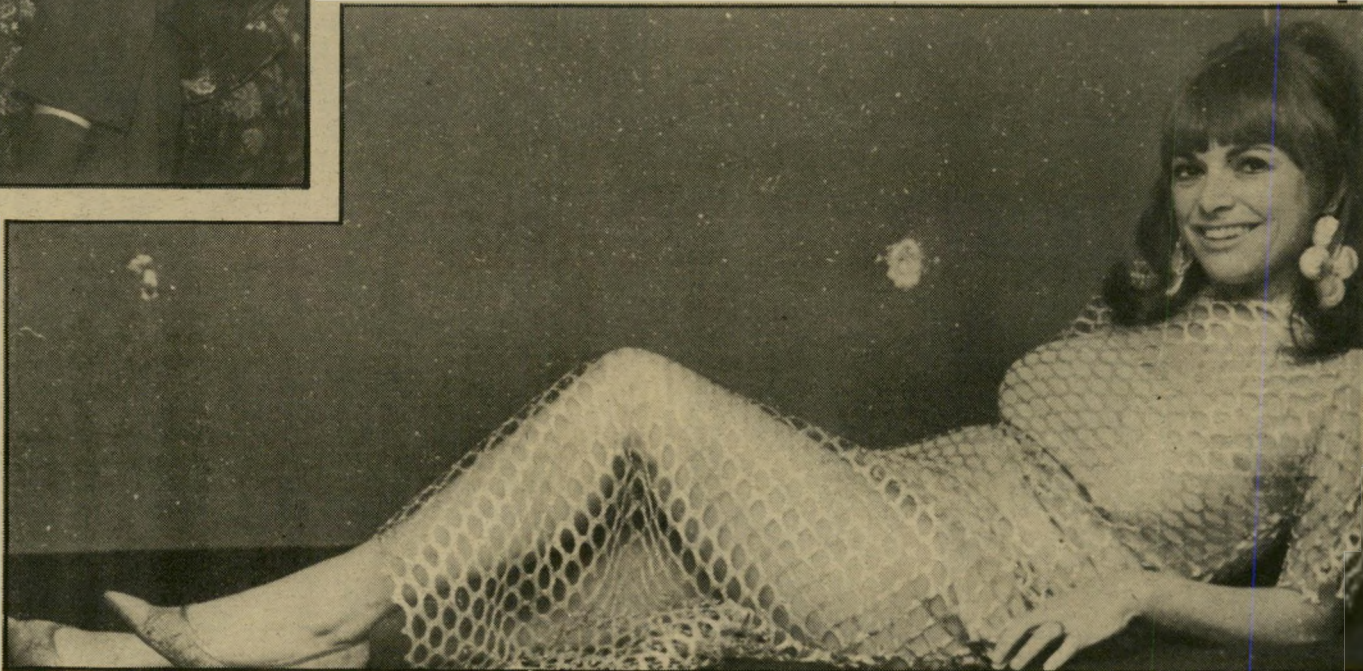

פרדריקה בפעולה* כוס-משקה ופלירטוט קל

לה ואהבה אותו עד הסוף. כשהלך, נגמר הכל. נשאר הבית הי מצועצע ביפו, נשאר כלבי-הדוברמן הי מפחיד, נשארו הרבה מאוד בקבוקי משקה, המון כדירות ואשה אחת קטנה באמצע.

היא שתתה בכוקר ושתתה כצהריים, ואחרי הצהריים, וכמוכן בלילה. חברים התרחקו ממנה. הזמנים שבהם היתה פרדי מפוכחת הצטמצמו מאוד. אנשים ניתקו מגע. לפעמים, כשהכדירות גברה עליה, היתה מטלפנת לחבר ומנסה לנהל שיחה, אבל ארייה-אלכוהול השתלט, והי

* יושב: שוריר ארנוטניה סימון מריו מעליו: לידיה אופיר. מחבק: פוקה הירש. מעליו: שייקה אופיר עם רוב סגל.

פרדריקה בתצלום אוסייני (1968) נישואין פתוחים, ויחור על ילדים